

Kui
vihm
on
lõppenud

MARY ELLEN
TAYLOR

Originaali tiitel:
Mary Ellen Taylor
When the Rain Ends
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelaskujud, organisatsioonid, sündmused, kohad ja juhtumid on kas autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud väljamõeldud kontekstis. Igasugune sarnasus tegelike sündmuste või inimestega, olgu nad siis elus või surnud, on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Sille Teiter
Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Sumanas Ploy Siripant

Text copyright © 2023 by Mary Burton. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

D09431623
ISBN 978-9949-87-132-2

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Ära raiska aega. Sest just sellest elu koosnebki.

–BENJAMIN FRANKLIN

ESIMENE PEATÜKK

Dani

*Outer Banksi saarestik, Põhja-Carolina
Reedel, 2. juunil 2023 kell 11.00*

Sinine.

Kunagi oli Dani Manchester kirjeldanud Curritucki lahe värve keemilisel moel. Päikeselistel päevadel oleks ta rääkinud rohekassinisega triibutatud mereväesinistest toonidest. Või koobalt- ja indigosinise segust. Safiirsinisega marmoreeritud sügavsinised triibud. Pilvistel hommikutel oleks ta oma mentaalselt värvipaletilt otsinud oliivikarva, smaragd- ja nefriitrohelisi toone. Ja lisaks veel värvivarjundid. Must. Hall. Avokaadoroheline.

Sinine on hea värv. Sinisel pole mitte midagi viga. Aga selle vee-
kogu kirjeldamiseks jäi see lahjaks.

Kui ta täna üle Wrighti mälestussilla oma mandril asuva uue elu poole sõitis, otsis ta õigeid omadussõnu, kirjeldamaks selget taevast ja rahulikku vett tuttavalt viisil. Aga täna lipsasid kõik need nõiduslikud sõnad ta peast minema. Ja ainus sõna, mis talle pähe tuli, oli „sinine“. Ei mingit erksate värvidega paletti, südant põksuma panevaid puhanguid ega eksootilisi värvitoone.

Lihtsalt sinine.

Valgus. Selgus. Nägemine. Kunstniku ja galeriioomanikuna olid need kõik talle vajalikud. Ja need kõik olid hääbumas.

Dani hoolikalt planeeritud tuleviku oli kaks aastat tagasi pea peale pööranud üks Virginia osariigis Norfolkis töötav arst, kes oli Danile öelnud, et ta on aeglaselt nägemist kaotamas. Arsti sõnul on selle haiguse nimi *retinitis pigmentosa*. See on geneetiline haigus, mis tema puhul lõpeb nägemise aeglase ahenemise ja tuhmumisega. Arst oli võrrelnud tema nägemisvälja toru sisemusega. Praegu töötab see veel peaaegu täisvõimsusel, aga see kitseneb kuni kõrre läbimõöduni. Nägemise täielikuks kaotamiseks võib kuluda (määramata arv) aastaid. Aga see võib ka juba järgmiseks sügiseks kadunud olla.

Ta oli oma Põhja-Carolinas Ducki linnas asuva kunstigalerii eel-misel turismihooajal avatuna hoidnud, sest oli tuttav iga kurviga tee peal, kõigi ülekäiguradade ja kiiruspiirangut tähistavate märkide ning parkimisplatside sissesõitudega. Möödunud talve vaikelu ajal oli ta aga hakanud kevadiste ja suviste turistide saabumise ees esimest korda elus hirmu tundma. Puhkusehooaeg tõi endaga alati kaasa inimesi, kes ületasid teed ilma vaatamata, sõitsid hulljulgelt jalgrattaga autode vahel või ei osanud ette näha, et sissesõiduteelt, näiteks nagu tema oma, võib välja sõita mõni auto.

Õhkkond muutus pinevamaks, kui raadiost kostis Taylor Swifti viimane laul. Pilkk tahavaatepeeglisse kinnitas, et ta tütar Bella, kõrvas juhtmevabad kõrvaklapid ja pea vastu akent toetumas, ei kuule seda. Bella ilme oli eksinud ja meeleheitlik. Viimane ühenduslülil tema vana eluga oli lõppemas. Laps oli veendunud, et ta ei ole enam kunagi õnnelik. Ehk võtab see aega, aga Dani lootis, et millalgi vaatavad nad sellele päevale tagasi kui heale päevale.

Bella kõrval istus nende poolteiseaastane lambakoera segu koer Roosi, kes oli olnud peopesasuurune, kui nad ta välja valisid. Nüüd kaalus ta kolmkümmend kilo. Roosi vaatas erksalt aknast välja. See oli looma esimene reis üle silla ja Curritucki lahe ning ta oli elevil nagu alati.

Bellal oli õigus uskuda, et tema maailm mureneb tükkideks. Ja sellel polnud praeguse kolimisega midagi pistmist.

Bella isa, Dani endine abikaasa, hukkus nelja kuu eest autoõnnetuses. Kahte uut söögikohta avav restoranipidaja Matthew Peterson

oli töötanud kakskümmend tundi ööpäevas ja teinud viie inimese tööd. Ükskõik millal nad ka omavahel rääkisid, kuulis Dani teda alati restoraniköögis ringi liikumas, pottide-pannidega kolistamas ja töötajatele korraldusi andmas. Kui ta köögis ei olnud, siis sõitis ta kas teise restorani või taluturule. Kogu tema vaba aeg kulus Bellale ja kunagi ei tekkinud kahtlustki, et Matthew jumaldas oma ainsat last. Aga ka seda aega killustasid tihti ülesanded tema lõppematust tegemist vajavate tööde nimekirjast.

Ühel ööl vastu teispäeva vahetult pärast kella kahte sõitis ta Kill Devil Hillsi linnas asuvast restoranist oma koju Southern Shoresis. Teekonna pikkus oli seitse miili. Ei mingit liiklust. Vihma ei sadanud. Selge öötaevas. Aga politseiraport oletas, et Matthew oli miili kaugusel kodust roolis magama jäänud. Auto mustast kastist saadud info põhjal tehti kindlaks, et pidurit polnud vajutatud ning auto oli teelt välja sõitnud ja põrganud vastu elektriposti ümbritsevat betoonmüüri. Surm oli silmapilkne.

Matthew' surm oli Bella hävitanud. Tüdruk oli isa jumaldanud ja tolle surm oli ta elu pea peale pööranud. Iga päev, kui Dani viis tütre Kill Devil Hillsis asuvasse kooli, sõitsid nad läbi Southern Shoresi, mööda kohast, kus Matthew oli surnud. Kui Dani sealt kolmandat korda möödus, purskus Bella pisaratesse ja oli lohutamatu. Dani oli kooli helistanud ja öelnud, et jätab Bella sel päeval koju.

Kuigi Dani ja Matthew olid üle kümne aasta lahutatud olnud, olid nad sõpradeks jäänud. Nad olid abiellunud, kui Matthew oli üheksateist ja Dani kaheksateist. Dani oli olnud neljandat kuud lapseootel. Kummalgi polnud aimugi sellest, kuidas abielus olla, rääkimata lapse kasvatamisest. Masendusest ja hirmust toitu saanud ebaküpsuse tõttu oli nende abielu tulvil sõnelusi ja pikki vaikimisi ning lõpuks magasid nad eraldi voodites. Pärast lahutust olid nendevaheline kaugus ja ruum võimaldanud õnneks välja areneda sõprusel, mis lubas neil kasvatada oma tütart ning anda talle tasakaalus ja hea elu.

Dani oli armastanud nende Ducki linnas asuvat maja ja sellest kahe kvartali kaugusel asuvat kunstigaleriid. Ta oli endale ja Bellale sellel

kitsal maaribal hea elu üles ehitanud ning alati ette kujutanud, et jääb sinna paigale nii kauaks, kui Bella kolledžisse läheb. Ja kes teab, mida ta siis oleks peale hakanud. Ehk võtaks ette mõne reisi, millest ta teismelisena unistanud oli.

Aga kui inimene teeb plaane, siis jumal... nagu ta isa oli ikka öelnud.

Mandri sõiduteed võisid küll olla võõrad, aga vähemalt on need laiemad ja veidi sirgemad ega kannu endas südant murdvaid mälestusi.

Dani peitis rahutuse naeratus taha, kui tahavaatepeeglist vaatas. „See kolimine saab olema suurepärane, Bella.“

Roosi haukus, aga Bella vaatas jätkuvalt aknast välja.

Kui Roosi veel korra haugatas, võttis Bella kõrvaklapid kõrvast. „Mida?“

„Ma ütlesin, et see kolimine teeb meile head.“

„Kui sa nii ütled.“ Bella pani kõrvaklapid tagasi kõrva ja suunas pilgu autoaknast mööda vihisevale veele.

Dani haaras roolist kõvemini kinni ja vajutas gaasipedaali. Ta polnud mõistust kaotanud. Ta *ei olnud*.

Kuue kuu eest ühel Dani sagedastest käikudest Norfolki silmaarsti juurde oli ta sõitnud mööda 158. maanteed Virginia osariigi piiri poole. Seda teed oli ta sõitnud lugematu arv kordi. Aga sel korral märkas ta kolmest elevaatorist koosneva teraviljahoidla ja selle naabruses asuva talumaja juures silti kirjaga MÜÜA. Ta oli seda talu aastaid imetlenud ja pidanud seda võluvaks mälestusmärgiks minevikule.

Silt kirjaga MÜÜA polnud talle kogu arstivisiidi aja rahu andnud. Tagasiteel koju sel külmal jaanuaripäeval ta peatus ning sõitis pikale kruusaga kaetud parkimisplatsile, mis ühendas teraviljahoidlat ja maja. Sellal kui ta vaatas teraviljahoidlat ja luitunud siniste luukidega hallikasvalget maja, piitsutas teda lahelt puhuv tuul. Ta tõmbas mantli endale tihedamalt ümber ja kõndis maavalduses ringi, piiludes sisse maja määrduvad klaasidega akendest ning sammudes seejärel elevaatorite poole, mis olid kaetud pikkade väänkasvude ja umbrohtudega.

Ta tundis selle kohaga sidet. Talle meeldis teraviljahoidlale maalitud luitunud kiri NELSON'S ning lai maatükk, mis ulatus maja ja laheni.

Dani süda hakkas kiiremini lööma, kui ta lõgistas suurima elevaatori ust, avastas, et see on lahti, ja vaatas tumedasse tihkesse õhku, mis lõhnas käärima läinud nisu järele. Ta ei näinud varemeid, ta kujutas ette uut kunstigaleriid lahe ääres.

Selle talu ostmine ei tundunud mõistlik. Koha ostmine nõuaks maja ja galerii peale teise hüpoteegi võtmist. Kuigi hinda oleks ilmselt võimalik alla kaubelda, võivad remondikulud kergesti kontrolli alt väljuda. Tobe mõte. Rumal. Ainult narr koliks Ducki linnast põllumajanduspiirkonda.

Ja ikkagi oli tõmme nii tugev, et ta helistas kinnisvaramaaklerile Juniper Jonesile, kes jõudis tema juurde viieteistkümne minuti pärast. Juniper oli särav noor naine, kelle ümmargust nägu ümbritses pahmakas punaseid lokke. Tema nõpsnina katsid tedretähnid. Täidlastele huultele ilmus kiiresti naeratus. Ta silmad kiirgasid nakkuslikust põnevusest.

Talumaja lehtpuupuidust põrandad olid määrdunud, kipsseinelt koorus maha roosidega tapeet, tagumised aknad lasid tuult läbi ja nefriitrohelised köögiseadmed olid pärit 1970. aastatest. Remondikulud tiksusid veelgi suuremaks.

Tobe mõte. Rumal.

Dani tegi sel päeval küsitust märksa madalama pakkumise, ootamata kunagi, et see vastu võetakse. Aga nädala lõpuks oli omanik nõustunud sellest pisut kõrgema hinnaga.

Juniper soovitas ehitajat, kellest Dani kunagi kuulnud ei olnud. Ja kuna Dani oli isa ehitusfirmas üles kasvanud, tundis ta peaaegu kõiki, kes Outer Banksi saarestiku kandis haamrit viibutasid. Sellele vaatamata sai ta ehitajaga kokku, leidis, et too on tubli ja otsekohene, ning küsis tema kohta soovitusi. Laitmatu. Aus. Andekas. Hinnangud olid kiitvad.

Dani võttis mehe pakkumuse vastu ning järsku keerdusid paanika, hirm ja elevus kokku üheks palliks. Tema elu keeras ette põneva lehekülje. Ehk ei ole see selline suurlinnaelu, millest ta kunagi unistanud oli, aga kindlasti on see samm uues suunas. Kahe majapidamise käigus-hoidmine oleks raske, aga ta saaks sellega hakkama.